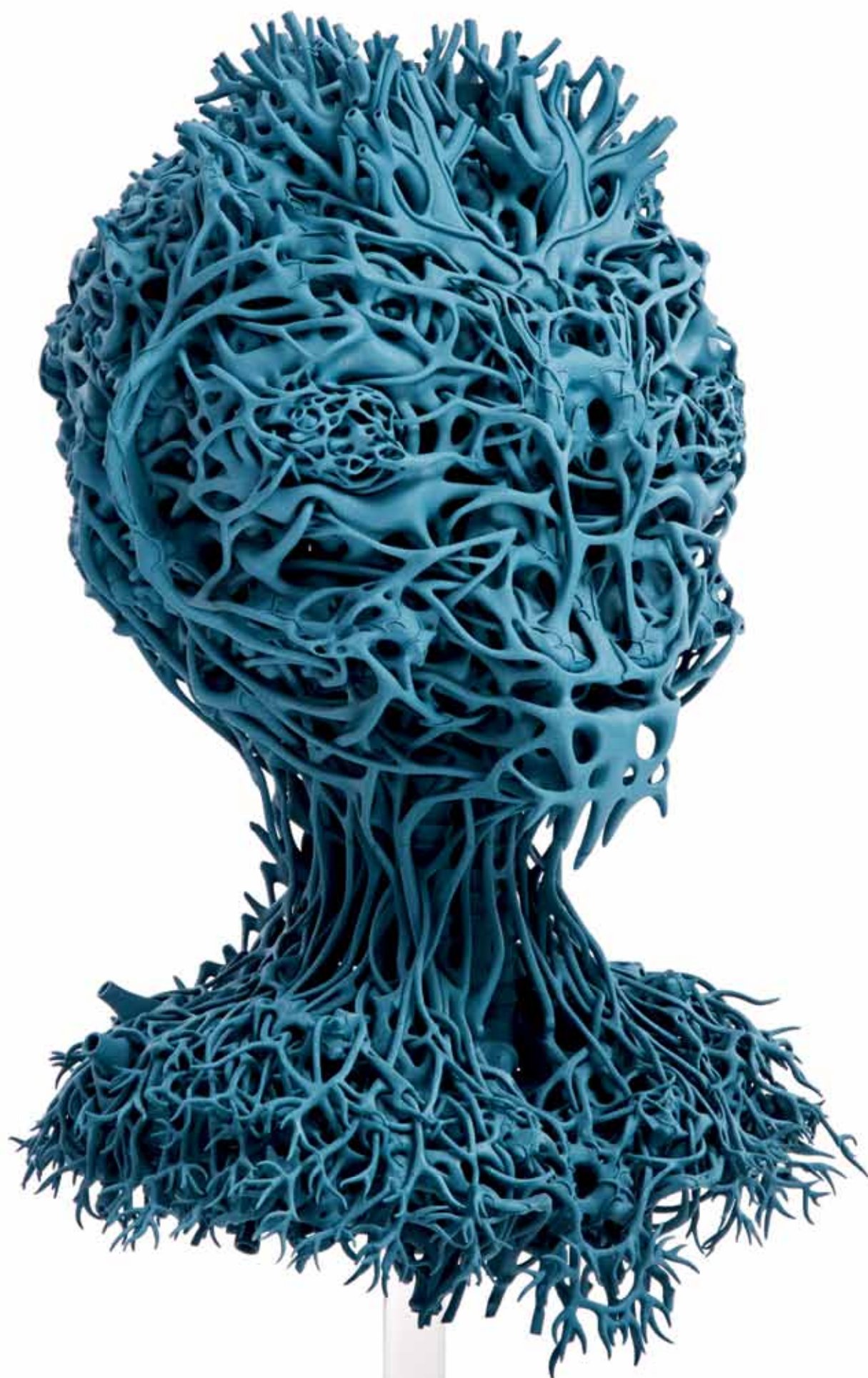

Nick Ervinck

Welkom in Nicktopia

Voelt u ook die behoefte om weg te dromen? Kijk dan naar de kunst van Nick Ervinck. De jonge Belgische kunstenaar trekt een virtueel en fysiek wonderland uit de steigers. Fascinerend.

TEKST: **CHRISTINE VUEGEN**

In zijn atelier in Lichtervelde, een stille gemeente in West-Vlaanderen, duwt Nick Ervinck (*1981) tegen de grenzen van de werkelijkheid. Digitale prints en animaties, complexe 3D-prints en zeer arbeidsintensieve polyesterbeelden laten een glimp opvangen van de toekomst van de mens, de wereld en de beeldhouwkunst. “Ik ben een mateloze fan van Henry Moore, maar ook van Tony Cragg en Anish Kapoor. Ik ben op zoek naar de volgende stap. Ik wil tonen wat voor mij de kunst van deze tijd is en wat een vervolg kan zijn op de kunstgeschiedenis. Het is een droom om dat ene sublieme werk te maken, dat standhoudt tussen de topstukken die de geschiedenis hebben overleefd. Anderzijds is er de onstuitbare drang om iets te bedenken. Ik wil mezelf constant heruitvinden. Investeren in een digitaal atelier en een fysiek

atelier is niet de gemakkelijkste weg. Ik ben er altijd van overtuigd geweest dat mijn kracht in de combinatie van beide ligt”, vertelt de kunstenaar rustig en vastberaden. Tegelijkertijd is hij een spraakwaterval: “Ik voel me vaak iemand van de laatste generatie die met één been in een oude wereld staat en met één been in de nieuwe wereld. De wisselwerking tussen het fysieke en het virtuele is er altijd geweest. Ik speelde met Lego-blokken tot mijn 14de en raakte dan verslaafd aan computergames. Obsessies uit mijn jeugd sijpelen toch in het werk. Ik was verzot op die in elkaar geklikte figuurtjes van Kinder Suprise. Met klicksystemen assembleer ik onderdelen, want mijn 3D-printer print niet groter dan 30 cm. Een 3D-printer bouwt een object laagje per laagje op. Die machine is niet gemaakt voor wat ik ermee doe. Ik test de

“Misschien wil ik geen zwaarmoedige kunst maken als tegenwicht voor mijn eigen karakter.”

boven
N.E.: “Rococo, barok en art nouveau, ik denk dat heel die digitale wereld daar enorm door beïnvloed is. Mijn sculpturen van muterende planten en botbeenderen zijn vaak ook geïnspireerd op porseleinen vazen van Meissen uit de 18e en 19e eeuw.” Nick Ervinck, AELBWARTS, 2013, 3D-print, manueel beschilderd, 27,5 x 24,5 x 23 cm. © Studio Nick Ervinck.

uiterst links
N.E.: “Dit is een sleutelwerk. Het is de meest complexe 3D-print die ik tot nu toe heb gezien. In meer dan één kleur printen kon toen nog niet. De sculptuur beschilderen kan ook niet, want ze heeft een binnenkant waar je met de hand niet bij kan.” Nick Ervinck, AGRIEBORZ, 2009-2011, SLS 3D-print, 53 x 34 x 33 cm. © Studio Nick Ervinck.

links
N.E.: “Soms maak ik wel 800 schetsen voor één sculptuur. Ik teken altijd met de hand in de computer, vanuit een buikgevoel. Anders zou je een oeuvre perfect kunnen voortzetten na de dood. Ik ben er 100 % van overtuigd dat je een computer nooit het buikgevoel en het eigen karakter van een kunstenaar kan aanleren.” © Studio Nick Ervinck.

“Ik ben een mateloze fan van Henry Moore, maar ook van Tony Cragg en Anish Kapoor. Ik ben op zoek naar de volgende stap. Ik wil tonen wat voor mij de kunst van deze tijd is en wat een vervolg kan zijn op de kunstgeschiedenis.”

grenzen ervan, bijna als een pionier. Ik ben mateloos geobsedeerd door technologie, geschiedenis, evolutie en wat de toekomst zal brengen. Ik geloof echt dat kinderen ooit hun eigen huisdier zullen maken, met wat robotica en wat weefsel. Ik ben ook een enorme fan van sciencefiction-films.”

Verbeeldingskracht

Nick Ervinck pint zich niet vast op zijn typische beeldtaal: gladde sculpturen in dat warme geel, waarvan de golvende tentakels terug te voeren zijn tot een koraal die hij in Venetië kocht. In nieuwe lichtboxen zweven bleke virtuele sculpu-

turen. Een nieuwe sculptuur bouwt hij op met dunne laagjes hout. In zijn atelier sta je versteld van de hoeveelheid en de verscheidenheid, en dan gaat het niet eens over de diepgang en de stortvloed van associaties. Kunst en architectuur, mythologie en sciencefiction, Rubens en de ganse kunstgeschiedenis infiltreren en verstrengelen zich in iets ongeziens. Hoe doet hij het toch? Zelfs zonder kristallen bol was te voorspellen dat zijn kunst een hoge vlucht zou nemen. Sinds 2010 werkt hij in een oude Renault-garage in Lichtervelde, waar meerdere beelden in de maak zijn. De showroom voor auto’s werd een tentoonstellingsruimte met een bondig overzicht. Hij is nu een heuse kunstenaar-ondernemer met medewerkers, zonder de hyperindividuele kunstpraktijk te verwaarlozen. De wereldwijde opmars is ingezet, hij sleept prijzen in de wacht en opdrachten voor kunst in de publieke ruimte stromen toe. Gestaag beklimt hij de overtreffende trap. Zijn eerste gebouw, een houten muziekpaviljoen in Willebroek, wordt binnenkort gerealiseerd. Zijn grootste sculptuur tot nog toe, de

gele ‘waterval’ tegen een blinde gevel van New Zebra in Gent, is 15 meter hoog. En dit is maar een fractie van het recente oeuvre. Bij elk werk maakt de verbeelding opgetogen een huppelsprongetje. Klein of groot, het lijken altijd schaalmodellen van iets dat gigantisch kan zijn. Ook de titels doen de fantasie op hol slaan. IKRAUSIM, SOLBAREGIAFUTOBS, LUI-ZADO: het lijkt een taal van een buitenaardse beschaving of een oude, vergeten cultuur. Even denk je aan de fictieve taal die de schrijver H.P. Lovecraft bijna een eeuw geleden verzoon voor oude, buitenaardse wezens en een uitgebreide godencultus. Of is het een geheimzinnige code-taal? “Ik zie mijn werk als een parallelle wereld. Ik wil de mensen meezuigen in mijn fantasie. De titels bevestigen die droomwereld. Meestal zijn het vervormde anagrammen. Maar die onbestaande woorden zijn moeilijk te onthouden. Daarom heb ik vorig jaar ‘Nikipedia’ gelanceerd. Naast Wikipedia kun je nu surfen op nikipedia.be. Bij elke titel vind je de foto van het werk met tekst en uitleg.”

Utopie met onderstromen

In zijn ‘showroom’ hangt een print van een uiterst complexe geel-zwarte buste, die in 2009 op een formaat van acht meter imponeerde in museum M in Leuven: “Voor die tentoonstelling werd ik gevraagd om samen te werken met een wetenschapper, wat voor mij niet evident was. Prof. Delaere is de enige ter wereld die een strottenhoofd kan transplanteren. Ik vertrok van die anatomietekeningen. Het heeft iets van ‘Körperwelt’ omdat het is ontdaan van de huid, maar het kan ook een godenbeeld zijn of een monster. Ik dacht toen: wauw, ik heb een sculptuur bedacht in mijn computer, maar ik weet niet hoe ik ze fysiek kan realiseren. Na twee jaar zoeken is deze blauwe 3D-print gemaakt. Ik ben wel een beetje een vakidioot en een techneut, om bepaalde technieken onder de knie te krijgen. Grotere beelden moet ik met de hand maken. Bedrijven kunnen ze niet uitvoeren omdat ze te complex zijn. Ik heb veel geleerd van hun polystertechnieken, maar ook van de technieken van Michelangelo en van de 15e eeuw. Ik wil ze obsessief zo perfect mogelijk in de realiteit krijgen. Ze zien eruit alsof er geen mensenhand aan te pas kwam, maar het vergt ontzettend veel handenarbeid. Alleen het schuren en plamuren neemt ettelijke maanden in beslag. Het nadeel is dat zeer complexe handgepolijste sculpturen bijna onbetaalbaar zijn. Maar ze lijken dan wel aangewaaid uit een andere wereld.” “Een kunstenaar koestert de hoop en de illusie dat hij vrij is, maar alleen al tentoonstellingen brengen nieuwe invloeden binnen”, constateert Nick Ervinck. “Onlangs heb ik een professor

ontmoet aan de universiteit van Wageningen, waar ze het patent hebben op een rodere aardbei. Ik werk aan een nieuwe reeks van muterende planten en muterende botbeenderen, 3D-prints die manueel worden beschilderd. Enerzijds is de computer voor mij een soort schetsboek en anderzijds wil ik er tijdloos mee omgaan. Een nieuwe reeks lichtboxen is geïnspireerd op Mui-bridge. Virtuele sculpturen laat ik bewegen in de computer. Het eindresultaat is een vermeniging van drie opnamen met een lange sluitertijd, gemaakt met als het ware een digitaal fototoestel in de computer. Het heeft iets sacraals, iets alienachtigs en iets van een röntgenfoto. Ik verken andere pistes. Geel wordt al aanzien als mijn handelsmerk. Het was van kinds af mijn favoriete kleur en het zal wel mijn kleur blijven, zeker voor sculpturen in openlucht. Het is de RAL 1003, het signaalgeel van de stoepranden. Het is de kleur van de zon, de vreugde, de utopie. De kleurrijke vormtaal geeft een utopisch gevoel, maar onderhuids is er altijd een donker kantje. Deze kleine sculptuur is lieflijk omdat ze geel is, maar het kan een monstertje zijn dat zo tot leven komt. Ik ben soms zelf een doemdenker. Misschien wil ik geen zwaarmoedige kunst maken als tegenwicht voor mijn eigen karakter. Het is ook een tegenwicht voor onze wereld, waar al zo veel negatieve klanken overheersen.”

links
N.E.: “Ik hoop en droom ooit zeer monumentale zaken te maken.” De eerste stappen zijn gezet. De sculptuur van 15 meter hoog is een watervalachtige sluis, waar beneden nog een bar in wordt geïnstalleerd. Nick Ervinck, CIR-BUATS, 2011-2013, sculptuur, polyester, 1500 x 800 x 800 cm, New Zebra, Gent en daksculptuur WARSUBEC, 2009, polyester, polyurethaan, hout en ijzer, 2 x 314 x 1222 x 647 cm, werk in opdracht Stichting Liedts-Meesen, Zebrastraat, Gent. © Studio Nick Ervinck.

onder
Sinds kort genereert ook zijn eigen werk iets nieuws. De plafondschildering is een hemel van blauwe lijnen, verwijzend naar Delfts blauw en ontsproten uit sculptuurfragmenten met lichtreflecties waarvan de computer lijntekeningen maakte. Nick Ervinck, BOLBEMIT, permanente plafondschildering in de neogotische kapel (1901) van woonzorgcentrum Clarenhof, Hasselt, inhuldiging eind maart 2014. © Studio Nick Ervinck.

MEER WETEN
Bezoeken Nick Ervinck, duotentoonstelling met Jules Lismonde Kunstgalerij De Mijlpaal Brugstraat 45 Heusden-Zolder www.demijlpaal.com t/m 30-03
Nick Ervinck NK Gallery Museumstraat 35 Antwerpen www.nkgallery.be 13-03 t/m 03-05
Nick Ervinck, duotentoonstelling met George Minne Museum Beelden aan Zee Harteveltstraat 1 Den Haag (Scheveningen) www.beeldenaanzee.nl t/m 01-06
Lezen Reeds verschenen: zie www.nickervinck.com Booklaunch 19 mei (in Museum Beelden aan Zee): monografie met teksten van o.a. Christophe De Jaeger, MER, Paper Kunsthalle, Gent, ISBN 978 94 9177 529 1